

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκα δέκα
καὶ ἑλὰ τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη,
ὅσους κάμπους χαμομήλι.

Χίλια δεκαέξη καὶ ἑκατὸν συγχρόνως,
Σύλλογοι μεγάλοι νουθετοῦν σωφρόνως.

**Πάλι ρίμα πενθίμη
τοῦ Τρικούπη τὴν μνήμη.**

Στοῦ νέου μνημοσύνου
τὴν θλίψι τὴν μεγάλη,
στὴν ὥρ' αὐτὴ τοῦ θρήνου
τί νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι;

Εκεῖνο ποῦ θελα νὰ πῶ τὸ λέει πάλι τώρα
λύπης ἀπαρηγόρητης Νιόβη μυρροφόρα.
Τὸ λένε μνήματα μικρὰ καὶ μνήματα μεγάλα,
τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο, ποῦ θλιβερά σημαίνει,
τὸ λένε κάτι δάκρυα, ποῦ πέφτουν στάλα στάλα
κάτω στὴ γῆ τοῦ τάφου σου τὴν ροδοσκεπασμένη.

Τὸ λέν ἐκεῖνοι, ποῦ ρχονται μὲ τῆς ἑλῆας κλωνάρι
καὶ κάνουνε τὸν τάφο σου τρανὸ προσκυνητάρι,
τὸ λένε τόσοι φίλοι σου μὲ τὸν κρυφὸ τους πόνο,
τὸ λένε τοῦ Δραγούμη σου τὰ κατάσπρα μαλλιά,
τὸ λέν αὐτοὶ, ποῦ σταματοῦν στὸ μνήμα κάθε χρόνο
χωρὶς ἀπὸ τὰ χεῖλη τους νὰ βγάζουνε μιλιὰ.

Ἐκεῖνο ποῦ θελα νὰ πῶ τὸ λέν καλλίτερο ἄλλοι,
ποῦ γινε μὲ τὴν μνήμη σου καὶ ἡ μνήμη των μεγάλῃ.

Εἰς τὸ Ζάπειον ἐκεῖ Σύλλογοι Πολιτικοί.

(Ὡραία νύκτα ἑσπερὴν μετὰ περισσὴν χάριν
καὶ λαμπρὸν φεγγάρι,
καὶ μυροδόλος ἀνοιξὶς μέσα σὲ μύσχους γέρνει,
καὶ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ· στὸ Ζάπειο τὸν φέρνει.)

Π. — Ποῦ μ' ὀδηγεῖς;
Φ. — Στὸ Ζάπειο...
Π. — Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;
Φ. — Σ' ἔφερα, Περικλέτο μου, γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν καὶ οἱ δρόμοι μας νὰ ρεμβάσωμε
καὶ πληθὺς νέων ἰδεῶν ἐδῶ νὰ κατεβάσωμε.

Ἄνοιξις πάλι μᾶς γελάει,
ποῦ θέλεις νὰ γελάσης...
ἀπὸ παντοῦ μωσχολοῖ
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις.

Ἄκουσε, βρὲ κωθῶνι,
πῶς κελαῖδεῖ τὰ τῆδ' ὄντι,
ἄκου το τὸ σκασιμένο
πῶς κελαῖδεῖ κρυμμένο.

Ἄκουσε, Περικλέτο μου, πῶς χύν' ἡ Φιλομήλα
νέο κελάδημα γλυκὸ
στὸν κήπο τὸν Βασιλικὸ
καὶ στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

Μ' αὐτὰ τὰ λαρυγγίσματα πῶς σὲ τραβᾷ κοντά του...
ὡς εἶχα, Περικλέτο μου, τὰ κελάδημά του
νὰ κελαῖδήσω τῶν Ρωμηῶν τὰ κλέη τὰ καινούρια
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς γενικῆς τὴν φούρια.

Καὶ τὰ στενὰ καὶ οἱ δρόμοι
μωσχολοῦν ἀκόμη,
καὶ ἀπὸ τὰς ὑπονόμους τὸ πνεῦμα τοῦ ζεφύρου
μᾶς φέρνει μυρωδιὰς,
τὴν ὁσφρησὶν μαγεύει καὶ ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου
καὶ ἀνοίγει τῆς καρδιᾶς.

Π. — Γιὰ νὰ μοῦ πῆς λοιπὸν αὐτὰ τὰ τόσον ἀηδῆ
μ' ἔφερες εἰς τὸ Ζάπειον ἐν βίᾳ καὶ σπουδῇ;
Φ. — Κύττα καὶ τὴν Ἀκρόπολιν...

Π. — Θὰ φῶς καμμιὰ στή μούρη.
Φ. — Ἐοῖσαι πάντοτε πεζὸ καὶ ξέστρωτο γαῖθουρι.
Ἐοὺ δὲν ἔμαθες ποτὲ νὰ κάνης ρεμβασμοὺς
εἰς ἕνα κόσμον ὑψηλόν,
ἐοὺ μονάχα σὲ Βουλῶν
τρυφᾶς παροξυσμοῦς.

Ἐοὺ δὲν θέλεις ἀηδονῶν ν' ἀκούης τερετίσματα,
σ' ἀρέσουν πάντα καὶ παντοῦ γαῖθάρων ὀγκανίσματα,
καὶ ἀντὶ Ζαπέιων προτιμᾶς, ἀνθρώπων ἑλεεινῶν,
νὰ χάσκης σὰν κοπρόσκυλο μέσα στὸν καφενέ.

Ἐοὺ δὲν θέλεις λέραι,
τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ σοῦ γεννᾷ τὴν πληξὶν ὀρίων ἀνοιχτῶν
καὶ ἡ χάρις τῆς νυκτὸς.

Σιχαίνεσαι τὴν πάστρα,
μῆτε μιλεῖς μετὰ τὰστρα
καὶ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
μὰ προτιμᾶς, βρωμιάρες,

τοιγὰρα, ναργιέδες, καὶ καφενέδων χινῶτα,
καὶ ἄδ' ἰάκοπη κουβέντα γιὰ ψωροκαθεστῶτα.

Π. — Βρὲ πές μου τί μὲ θέλεις καὶ μ' ἔφερες ἐδῶ;
Φ. — Στάσου, βρὲ Περικλέτο, τὸ Ζάπειο νὰ δῶ,
καὶ αὐτὴν τὴν μάγον νύκτα καὶ τὴν μυστηριώδη...
Π. — Σκάσε, μωρέ, ποῦ θέλεις νὰ κάνης τὸν ρεμβῶδη.

Φ. — Βλέπε γύρω μας ὅποια
θελκτικώτατα τοπία,
βλέπε δένδρα μυροφόρα.

Τί νυκτὶὰ χαριτωμένη!..
μεσονύκτιον σημαίνει,
μυστικῶν πνευμάτων ὥρα.

Κύτταξε καὶ αὐτὸ τὸ φάσμα
πῶς σιμόνει, Περικλέτο,
σὰν μυστηριώδες πλάσμα...

Π. — Μὴ μοῦ κάνης τὸν Ἀγλέτο,
πάψε πλὴν τῆς ζευζεκχαῖς
νὰ μὴ φῶς κατραπανιχαῖς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὄρκος μέγας καὶ φοβερὸς.

Φ. — Ὡρα τῆς νύκτας μυστικῆς,
ποῦ Σύλλογοι Πολιτικοὶ
φυτρώνουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ πρὸς διδασκαλίαν
τῶν πολιτῶν τελείαν.

Ὡρα τῆς νύκτας ἱερᾶς,
ὥρα μεγάλης, σοδορᾶς,
ποῦ γύρω μας ἀθόρυβος κοιμάται καὶ μουγγὴ
μὴ πλάσις πολυμέριμνος, πρὸς τὸ λαλεῖν ὀργῶσα,
καὶ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς τὸν σεληνοφεγγῆ
κυσοφοροῦνται σχέδια παιδαγωγίας τόσα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ μεσάνυχτα, βρὲ βλάκα μετὰ πέντα,
σ' ὠδήγησα στὸ Ζάπειο νὰ κάνωμε κουβέντα
γιὰ τὸν δικό μου Σύλλογον...

Π. — Τί λές, μωρέ Μπουρδούση;
Φ. — Μίλα σιγά, βρὲ Περικλῆ, κανεῖς μὴ μᾶς ἀκούσης.

Π. — Κάποιοι θαρρῶ πῶς ἔρχεται... νὰ νάβημάτων ἦχοι.
Φ. — Μίλα σιγά, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἔχουν αὐτὰ καὶ οἱ τοῖχοι.
Π. — Κανεῖς δὲν εἶναι, Φασουλῆ, καὶ μίλησ' ἐλευθέρως.
Φ. — Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα ποῦ λές μόνον σ' αὐτὸ τὸ μέρος,
καὶ ὀρκίζομαι στὴν νύκτα αὐτὴν τῆς μαγικῆς γαλήνης,
καὶ ὀρκίζομαι, βρὲ Περικλῆ, στὸν δίσκον τῆς σελήνης,
ποῦ φῶς λευκὸν στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος ρίχνει
καὶ ἐμπρὸς στὰ δρόμοι σου τὰ γκαβὰ σὰν ὄνειρο τὸν δείχνει.

Ὀρκίζομαι σ' ἀρῶματα
καὶ σὲ μωσχολήματα,
σ' ἐρώτων ζευγαρώματα
καὶ σὲ πουλιῶν λαλήματα...

Ὀρκίζομαι καὶ σὲ σικιὰς μυστηριώδεις, μαύρας,
σὲ κάθε Σοῦδας ἀνοιχτῆς τὰς ἐσπερίας αὔρας,
καὶ στῆς παρουσίας δράσεως τῆς ἀναπαράδοξας,
μὰ καὶ στῆς μυρωδιᾶς
τῶν ἀποκέντρων δρόμων
καὶ αὐτῶν τῶν ὑπονόμων,
πῶς σκέπτομαι ἕνα Σύλλογον Πολιτικὸν νὰ κάνω,
νὰ κατηχήσω τὸν λαὸν καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.

Ἐνας Ἡρακλῆς σαρόνων
τὴν σαπρίαν τῶν συγχρόνων.

Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα καὶ ἐγὼ μακρὰν τῆς πρωτευούσης,
γι' αὐτὸ σ' ὠδήγησα καὶ ἐγὼ στὸ Ζάπειο, βρὲ βλάμη,
μέσ' στῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν κατήχησιν ν' ἀκούσης
καὶ τὸ καρτέλι τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ τρῶς χαράμι.

Π. — Λέγε λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ...
Φ. — Πρόσεχε καὶ θ' ἀρχίσω.

Π. — Προσέχω...
Φ. — Τώρα σκέπτομαι πῶς νὰ σὲ κατηχήσω.
ἔρεις ἐφέτος ἐκλογαῖς πῶς δρὸ φοραῖς θὰ κάνωμε
καὶ καθεμιά πίκρα μας μετὰ τούταις θὰ γλυκάνωμε.

Καθεὶς λοιπὸν, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ
πρέπει νὰ μάθωμε φαρσί
τὰ δικαιώματά μας
καὶ τὰ καθήκοντά μας.

Πρέπει εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν,
ποῦ γίνεται δεινὸς ἀγὼν
μὴς ἀνακαινίσεως,
ζωῆς, ἀναγεννήσεως,
ἀπέξω καὶ ἀνακατωτὰ
τὰ χρέη σου νὰ ξέρης,
καὶ νὰ μὴ χάσκης, φαφλατᾶ,
σὰν καὶ ἄλλους χασομέρης.

Πρέπει νὰ μάθης τοῦ λοιποῦ
πῶς πρέπει, Περικλῆ, καὶ ποῦ
νὰ ρίχνης τὸ κουκί σου,
ἄλλῶς τὴν κακὴ σου.

Γιὰ τοῦτο πρέπει τάχιστα νὰ παιδαγωγηθῇς
καὶ σὰν πολίτης ἀξιὸς καὶ σώφρων καὶ εὐπειθής
πρὸς χρέη καὶ καθήκοντα νὰ καθοδηγηθῇς.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ,
παιδαγωγία τί δηλοῖ;
Φ. — Παιδαγωγία, ξόανο, σημαίνει νὰ σπουδάσης
τὰ χρέη σου τὰ σοβαρὰ
καὶ σὲ Συλλόγους φανερά,
καὶ μοναχὸς στὸ σπῆτι σου, καὶ δι' αὐτῶν νὰ δράσης.

Αὐτὰ ποῦ λέω, Περικλῆ, μὴν τὰ θαρρῆς ἀστεία...
εἶναι νυκτὸς ἐαρινῆς ἱεροτελεστία.

Ἄκουσε τέτοια λόγια
καὶ δέστα κομπολόγια,
γιατὶ μετὰ τούτοις μόνον
στὸν μετ' ὀλίγον χρόνον
θὰ δῆς, βρὲ κακομοίρη,
παράδες καὶ χαῖροι.

Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι λοιπὸν
νὰ σὲ παιδαγωγήσω,
καὶ τοῦ Συλλόγου τὸν σκοπὸν
νὰ σοῦ τὸν ἐξηγήσω.

Καὶ ἐγὼ σὺς νέους ἐκλογεῖς
αὐτοῦ τοῦ κυριάρχου
τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς
διαβάξω τοῦ Πλουτάρχου.

Αὐτὸς λοιπὸν ποῦ λές
μετέτοις συμβουλαῖς
θαρρῶ πῶς συμβουλεύει τοὺς παῖδας τοὺς ἀπείρους,
πρὶν γίνουν ψηφοφόροι μετὰ πόθους διαπύρους.

Πῶς χρεώσεται καθεὶς
πολίτης ἀληθῆς
τὸ χρέος τοῦ ν' ἀσκή.

Κι'εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας
νᾶναι κρασσοπατέρας
καὶ Σειληνῶν ἀσκή.

Ὁφείλει, παρλαπίπα,
κι' ἀπὸ παιδὶ μωρὸ
νὰ μάθῃ πῶς μιὰ τρύπα
θὰ κἀνῇ στὸ νερό,

ἂν πρόσωπα μονάχα καὶ κόμμα δὲν λατρεύῃ
κι' ἂν ἰδεῶν ἀέρα σὰν παλαδὸς θηρεύῃ.

Ἀδελφὲ συμπατριώτη,
πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
σὰν δὲν ἔχῃς Βουλευτὴ
σὲ τσακόνουν ἀπ' ταῦτι
καὶ στὸν δάσκαλο σὲ πᾶνε
καὶ σὰν κτῆνος σὲ κτυπᾶνε.

Τοῦτος λέει, λιμαδόρο,
σὰν δὲν ἔχῃς βουληφόρο
πῶς φημίζεσαι γιὰ βλάξ.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ σπρώχνουν,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ διώχνουν
ἄρον ἄρον πύξ καὶ λάξ.

Τοῦτο, βρέ, τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς ὡς ψηφοφόρων
σπούδασέ το κατὰ κόρον,
κι' ἔτσι θὰ τὰ καταφέρνῃς
καὶ θὰ σώξῃς ἐν κινδύνοις,
καὶ τὴν ψήφο δὲν θὰ δίνῃς
δίχως τίποτε νὰ πέρνῃς.

Πρέπει πλὴν νὰ μάθῃς, γιὰρε,
πῶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἡ ζωὴ μας εἶναι μόνον
ἓνα δῶσε κι' ἓνα πάρει.

Σπούδασε τὸ περὶ Παίδων, καὶ θὰ μάθῃς ἐξ αὐτοῦ
πῶς σὰν δίνῃς καὶ δὲν πέρνῃς
φαίνεσαι πῶς κουτοφέρνεις,
κι' ὅλοι τότε τρῶν καὶ πίνουν εἰς ὑγείαν τοῦ κουτοῦ.

Τὰς ἰδέας τὰς αὐλοῦς
κι' ὅλα τὰ συστήματα
νὰ τάφινῃς γιὰ τοὺς φίλους...
βράστα καὶ βλαστήματα.

Φίλτατέ μου παπαρδέλα,
τὰς ἰδέας καταγέλα
μὲ σαρδώνειον Ρωμηοῦ,

Καὶ μακρὰν τῶν παραφρόνων
ἐσὺ πάντα νάχῃς μόνον
τὴν ἰδέαν τοῦ ψωμιοῦ.

Γι' αὐτὴν, ξύλινο κεφάλι,
τὴν ἰδέα τὴν μεγάλην
φόρον πρόσφερε λατρείας
στῶν προσώπων τὰς φατρίας,
καὶ γι' αὐτὴν πρηνὴς προσκύνα
πότε τοῦτα, πότε ἐκεῖνα.

Ὅποιοι δὲν ἔχει μέσα καὶ μπάρμπα στὴν Κορώνη
αὐτὸς τὰ κακαρόνει,
καὶ μπαίνει στὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρου δίχως ναῦλα...
τοῦτο καὶ σὺ τὸ νοιώθεις ὅσο κι' ἂν εἶσαι τάδλα.

Ὁ Βουλευτὴς σου, βλάμη,
μπορεῖ νὰ σὲ συνδράμῃ,

κι' ὁπόταν πῇς: Ἦλὶ λαμὰ σαβαχθανί,
ἐκεῖνος μοναχὰ σωτήρ σου θὰ φανῇ.

Τοῦτος θὰ σὲ ταῖσῃ,
τοῦτος θὰ σὲ ποτίσῃ,
κι' ὅταν Κατῆς σὲ θάλῃ
μέσα στὴ φυλακὴ,
ἐκεῖνος ἀπ' ἐκεῖ
θὰ τρέξῃ νὰ σὲ βγάλῃ.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ θαρρεῖς κοιλὰς κλαυθμῶνος
πῶς εἶναι τοῦτ' ἡ γῆ τοῦ θεοῦ Παρθενῶνος.
Χωρὶς ἐκεῖνον σκύδεις καὶ γίνεσαι καμπούρης
καὶ φαίνεσαι σὰν ἄχθος καὶ βάρος τῆς ἀρούρης.

Χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἔξω τὸ Κεντρικὸ κυττᾶς
καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ γίνῃς μῆτε κλεφτοκοτᾶς.
Χωρὶς αὐτὸν φοβάσαι καὶ μυῖγα νὰ σκοτώσῃς
γιατὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ σου πηγαίνεις στὰ χαμένα
κι' ἔμπρὸς σὲ κάθε νόμο σὲ πᾶει τρία κι' ἓνα.
Χωρὶς αὐτὸν ὁ νόμος ἔχει γιὰ σένα κύρος,
κι' εἶναι βεβαίως αἰσχος καὶ προσβολὴ μεγάλη
πολίτης Ἀθηναῖος καὶ καφενέδων ἥρωες
ἐμπρὸς στοὺς σαχλονόμους νὰ σκύδῃ τὸ κεφάλι.

Κι' ἐγὼ θὰ τὸ νομίσω, βρέ ξύλινη παληάτσο,
μεγάλῃ μου ντροπῇ
ὅταν κανεῖς μοῦ πῃ
πῶς ἐκτιμῶ τοὺς νόμους, καὶ θὰ τοῦ δώσω μπάτσο.

Θὰ μάθῃς πρὸς τοῖς ἄλλοις πῶς κι' ὅταν θὰ ψηφίσῃς
πρέπει, σαχλογεγέ,
σὰν ἔρχωντ' ἐκλογαί,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο νὰ βγῇς καὶ νὰ ψηφίσῃς.

Ὑμνησε ξανὰ
τὸ μικρὸν σφαιρίδιον,
κι' ἀπὸ τὰ κοινὰ
γύρευε μερίδιον.

Κι' ὅλο φώναζε καὶ σὺ καὶ καθέννας τσαλαδούτας
ὅτι πρέπει πλὴν νὰ γίνῃ
ἐκκαθάρισις τῆς βούτας,
ποῦ τὴν λένε Ρωμηοσύνη.

Τέτοιο Σύλλογο θὰ κάνω, ποῦ θὰ χάσουνε τὸν νοῦ των
ὅλ' οἱ Σύλλογοι τῶν ἄλλων, καὶ μὲ πρόγραμμα τοιοῦτον
τοὺς ἀστοὺς θὰ κατηχῇσω καὶ καθένα φειγντοῦ,
κι' ἔπειτα κατὰ διαδέλου θὰ σὰς στείλω μ' ἓνα φτοῦ.

(Εἶπε, κι' ἐνθ' τῶν ἰδεῶν Συλλόγους κατεγέλα,
ὁ Περικλῆς τὸν κυνηγᾷ μὲ μίαν μαναδέλα,
ὅμως αὐτὸς ὁ πονηρὸς τοῦ φεύγει καὶ τρυπνᾷ
ἐστὼν κῆπο τὸν Βασιλικό, καὶ κἀνωντας τὰ δόνι,
μὲ λαρυγγίσματα τρελλὰ
τὸν Περικλέτο περγελα.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίσαις

«Ὅσα σώζονται...» (βιβλίον ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖται
φιλολογικῶν σπουδαίων...) Ἀρσὶς συγγραφεὺς καλεῖται.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμπορορραπτής πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρμοῦ καθέναν θιασώτη
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανὰ
τὰ σούχα τοῦ τὰ φτεῖνῃ,
κι' ἐκεῖθεν νὰ βγῇ λιγερὸς ὡς ἀν' κυπαρισσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.